

— Τὸ κακὸν τοῦ αἵτου εἶναι ὅτι ἔχει τὸ πτερόν συντριμμένον, καὶ τὸ βράχιον ὑγιές. Μὴ νερόν ποῦ λείπει μύλος δὲν γυρίζει. Ἡ περσινὴ φωλιὰ ἐφέτος δὲν ἔχει πουλιὰ, ἀλλὰ μὴ χάνη: τὰς ἐλπίδας σου πᾶσα ἐβρομάς ἔχει καὶ τὴν κυριακὴν τῆς καὶ ἡ νηστεύσιμος ἡμέρα εἶναι παραμονὴ ἑορτῆς.

Θέλω δὲ νὰ δείξω ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μεριμνῶσι μὲ ἐπιμονὴν περὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν.

Τὸ μάτι τοῦ οἰκοκύριου τρέφει τὸ ἄλογον, εἶπεν, ὁ κύριος ἀλείρει τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξῆς βοηθεῖ τὰ ἔλογά του.

Ἰπαινωτόμενος δὲ ὅτι δυνάμεθα καὶ ἐκ τῶν δυστυχῶν νὰ ὠφελῶμεν ἐπειδὴ, ἔλεγε, καίεται τὸ σπῆτι μου, ἄς ζεσταθῶ.

Ἰπαινεῖν δὲ διὰ τῶν ἐπιζητῶν παρομιῶν τὴν ἀξίαν ἰκάντης λέξεως, καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ σκέπτεσθαι.

Ἄβγος καὶ λιθάρι φεύγουν καὶ δὲν πιανονται· ὁποῖος λαλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται, τουφεκίζει χωρὶς νὰ σημεύει.

Εἰς τὸν ὑπνέτην του σπουδάζοντα νὰ ἐξέλθῃ εἶπεν, ἀγάλλια καὶ βιάζομαι.

Τὶ νὰ κάμω διὰ νὰ μίθω ἐν μυστικῶν τὸ ὅποιον μὴ ἀναφέρει; ἠρώτησεν αὐτὸν εὐγενὴς τις. — Ζῆται αὐτὸ ἢ εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τὴν χαρὰν. ἢ λέγε ψεύματα νὰ μάθης τὴν ἀλήθειαν, διότι τὸ κουβράκι ἀπὸ τὴν κλωστὴν οὐρεται.

Νεανί, εἶπεν εἰς μαίητήν ταραξίαν παραπονούμενος ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ διδασκάλου του δὲν ἴσταν κατάλληλος διὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς νεότητός του.

Τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρμύζει εἰς σέ Παλαιός σκύλλος, καλὸς φύλαξ· ἔλεγε δὲ περὶ τῶν συκοφαντῶν.

Τὰ λόγια του εἶνε σὰν κάρβουνα, ἀναμμένα σὲ κλίον, εβυμένα σὲ γανόνοον. Περί δὲ τῶν κακολόγων.

Ὅποῖος σπεῖρει ἀγκυλιὰ ἄς μὴ περιπατῇ ἐξυπόδητος. Τὸ βῆμα τρώγει τὸ σίδηρον· ἀλλὰ πολλάκις θραύεται.

Περὶ τῶν ψευστῶν.
Ποῦ πάντα λέγει ψεύματα ποτὲ δὲν μὲ γελᾷ.

Περὶ δὲ ἀθρώπων ὧν αἱ πράξεις καὶ οἱ λόγοι διαμαρτυροῦσι τὸ ὄρος ὃ μῦν ἔτεκεν, ἔλεγε.

Πόσον τὴν ὀκῆν τὸ σίδηρον; Δός μοι ἐν βελόνι, Περὶ ἀσώτων,

Ὅπου ἀγοράζει ψεύματα στὸ γεῦμά του τὸ θρίσκει. Περὶ φιλαργύρων.

Μὲ τὸ πολὺ τὸ στοίβαγμα ὁ σάκκος θὰ τρυπήσῃ. Καὶ τέλος περὶ τῶν διδόντων κακὸν παράδειγμα.

Χοῖρος λασπωμένος κ' ἄλλον ζητεῖ νὰ χρίσῃ. Τὸ μῆλον τὸ σάπρον σαπίζει τὰ γερά.

Ὅ, τι ἀποκίτῃ; σὲ σπάργανον, στὸ σαβανὸν τὸ ἀρίνει. Εἶχε πάντοτε πρόχειρον πληθὺν παρομιῶν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ τὰς μετεχειρίζετο εἰς πᾶσαν περίστασιν μὲ πολλὴν εὐροίαν. Ἰδοὺ αἱ μέχρως ἡμῶν διασώθεται, αἵτινες μαρτυροῦσι τὸν νοῦν καὶ τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ φρονίμου ἐκείνου τρελλοῦ.

— Δύο τινὰ δὲν δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσκαρδαμυκτεῖ, τὸν ἥλιον καὶ τὸν θάνατον.

— Ἐσο ἀργὸς εἰς τὴν σκέψιν καὶ ταχύς εἰς τὸ ἔργον.

— Νὰ μὴ χρωστᾷς εἰς πλούσιον, πτωχὸν νὰ μὴ ἀναιεῖς.

— Μὴ γίνῃς δούλος εἰς ὅποιον ἦτον δούλος, καὶ μὴ πάρῃς δούλον ἐκείνον ὅπου ἦτον αὐθεντής.

— Ποτάμι ξεχυλισμένο, χαρὰ τῶν ψαράδων.
— Κρέας λύκου, δόντι σκύλλου.

— Ζῆται τὸ καλὸν· τὸ κακὸν ἐρχεται μόνον του.
— Τὸν ὑστερινὸν δαγκάνει ὁ σκύλλος.

— Πτωχὸς ποιμὴν ὅστις μετᾷ τὸ ποίμνιον του.
— Μαλλιά μακρὰ, γνῶσις κοντὴ.

— Μάτι ἀνοικτὰ, στόμα κλεισμένον, πιάνομεν καὶ τὴν μάνα καὶ τὰ πουλιὰ.

— Ὅποῖος δίδει ἄς σιωπήσῃ, ὅστις λαμβάγει ἄς ἔμψιλησῃ.

— Κατὰ τὰ κέρδη μου κρίνω τὸ πανηγύρι.
— Ὁ καλὸς λόγος εἶναι ὀλιγοῦστος· καὶ πολὺ ἀξίζει.

— Ὁ λύκος κίφτει στὸ μανδρὶ ἀλοιά πῶχει τὸ ἔνα.

— Στέλλει ὁ θεὸς τὰ μύγδαλα σ' ὅποιον δὲν ἔχει δόντια.

— Τὰ δέρματα τοῦ γείτονος βγάνουν πλατισταὶ λωρίδες (1)

— Δός μοι νὰ καθήσω καὶ μόνος μου πλαγιάζω.
— Μεταξὺ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ στόματος χάνεται ὁ ζωμός. (2)

— Παραμέρισε ὀλίγον ὅταν βλέπῃς θυμωμένον, ἀπὸ κρυψίνου νὰ φυλάττεσαι πάντοτε.

— Μωρὸς σιωπῶν σοφὸς φαίνεται.
— Εἶναι τιμὴ νὰ δίδῃ τις καὶ θλίψιν νὰ γυρεύῃ.

— Θησαυρίζε νέος νὰ εὖρης γέρον.
— Νέος ἀκαμάτης γέρον δυστυχῆς.

(ἀκόλουθε).

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία συνεδρίασαν τακτικῶς κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας. Εἰς τὴν πρώτην συζητήθησαν ἤδη εὐτυχῶς τέσσαρες προϋπολογισμοὶ τοῦ 1853· ἡ δευτέρα δὲ ἐθεώρησε καὶ ἐνέκρινε διάφορα νομοσχέδια. Οὕτω τὸ ἐκπνεῦσαν ἤδη ἔτος 1852 ἐπεσφραγίσθη με τολλὴν ἐπιμέλειαν τῶν νομοθετικῶν σωματίων καὶ ἔκραν δραστηριότητα τοῦ Ἰπουργείου.

Ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὄρανοῦ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης εἰς τὸ νέον ἔτος εὐχόμεθα νὰ εὐστοχῆσωσιν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῶν διαβουλία καὶ οἱ ὑπουργοὶ πάντες· ἰδιαιτέρως δὲ

Ὁ ἀτρόμητος ἦρωας τῆς Ἑλλην. θαλάσσης Κ. Κριεζῆς νὰ καταρτίσῃ ὅσον συγχωροῦσιν αἱ περιστάσεις τὸ Ναυτικὸν καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐρημίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυστάθμου.

Ὁ Κ. Ρήγας νὰ κατορθώσῃ τὰ δημόσια καλά, περ

(1) Κρασι χάρισμα γλυκὸ σὰν μέλι, λεγομέν ἡμέρις
(2) Ἀπὸ τὴν μάνα ὡς τὴν μαμμὴ χάθηκε τὸ παιδί.